

lov med en Skat af en bestemt Størrelse, og jeg skulde huske meget feil — det laa ganske vist ikke i den ved Forelæggelsen —, om det ikke var i selve Landstinget, at den Forandring foregik, hvorved der blev indsat en bestemt Sum; men i ethvert Tilfælde kan Landstinget ikke paa nogen Maade give Afkald paa sin Ret til i finantzielle Løve tillige at faae fastsat, hvad dertil hører, en Ret, som i dette Tilfælde endogsaa vil være os paa tvungen, hvis vi skulde kunne vente at føre denne Sag tilende. Derom er det jo meget vanskeligt at discutere, og navnlig da jeg ikke veed — og efter den ærede Finantsministers Uttringer maa jeg antage, at heller ikke han veed det — hvorlænge Sessionen vil være; men jeg troer at tale paa hele Landstingets Vegne, naar jeg siger, at det er vor indvillige Dnske, at den ikke maa blive udsat uden over det absolut Nødvendige, men til det absolut Nødvendige regner jeg, at denne Lov kommer ud, selv om det maatte ske ved Anvendelsen af extraordinaire Tidsfrister. Jeg antager, at det vil kunne ske ved en 2den og 3die Behandling her i Thinget og en eneste Behandling i Folkethinget, hvor jeg haaber, at den trængende Nødvendighed vil udøve den samme Indflydelse, som her, ved at paalægge alle Vedkommende den af Hensyn til Statens Vel krævede Moderation, en Moderation som den, hvorpaa vi nu her give Beviis. At det ikke er Folkethingets Forslag, som foreligger her i Vædringsforslaget, veed jeg naturligviis, og har jeg brugt et Udtryk, som i mindste Maade kunde gjøre det tvivlsomt, saa maa jeg berigtige det derhen, at dette Forslag kun er fremkommet fra det Udvalg, der har været nedsat i det andet Thing, men det er der fremkommet eenstemmigt og som en Forudsætning, der har ligget til Grund for den hele Behandling af det nærværende Lovforslag, og denne Forudsætning bøde vi os for. Vi fordrer ikke en Gjentagelse af den ældre Lov, saaledes at en vis Sum nu skulde opkræves i Genhold til det allerede prøvede Contingentsy-

stem; vi bøde os for det Dnske, at Erfaringen nu skal gøres med Hensyn til Procentsystemet, og det tage vi væsentligt uforandret, som det er kommet fra Folkethinget; Tidsterminerne tage vi aldeles uforandrede. Nu kommer imidlertid den ærede Finantsminister med noget aldeles Nytt, idet han siger, at i saa Tilfælde vil han ikke kunne nøies med 2½ pCt. Dersom han havde stillet Vædringsforslag i denne Retning og havde deduceret, at der ikke kunde være Tale om, at enten han eller nogen anden Finantsminister kunde gaae Fremtiden imøde med en saadan Procent, saa vilde jeg gjerne have forandret min Stemme. Det er under den Forudsætning, som ogsaa er tagen fra Folkethingets Forhandlinger, at de Nedsættelser — jeg skal ikke komme ind paa det Spørgsmaal nu, det vil foreligge siden —, der ere foreslaaede med Hensyn til de Indtægtsbeløb, der skulle være aldeles skattefrie, en Bestemmelse, der virker ikke alene ved heelt at fritage Enkelte for Skat, men virker paa tredobbelst Maade, idet den tillige virker som en stærk Nedsættelse for alle Skatteydere med indtil 1,200 Rd. i Indtægt og med et halvt saa stort Beløb for Alle med indtil 2,000 Rigsdalers Indtægt — jeg siger, at det er under den Forudsætning, at denne Nedsættelse repræsenterede mindst den halve Procent, hvorom der er Tale, at vi her ere komne til de 2 pCt. Jeg veed ikke, hvorledes den høitærede Finantsminister vil stille sig til 3die Behandling, men i ethvert Tilfælde er det Noget, som i konstitutionel Henseende saa utvivlsomt som Noget ligger indenfor Landstingets Myndighed, at nedsætte det Skattebeløb, som kræves i en Lov, der kun kan blive Lov med Landstingets Samtykke. — Naar jeg for sagde, at jeg ikke havde rettet nogen Beskyldning mod den høitærede Finantsminister, saa maa jeg dog endnu udtrykkelig gjøre den Reservation, at jeg har ikke rettet nogen Beskyldning mod nogetsomhelst Menneffe. Jeg har sagt til os Alle og til mig selv, at vort Votum maatte være bygget paa den alvorske